

[Hans Nielsen.]

enkelt af de Embedsmænd, som har været i Nærheden af Bedrageren og Tyveknægten, saa længe han levede og virkede ovre i Ministeriet. Derfor kan jeg kun udtale min fulde Anerkendelse overfor den højtærede Handelsminister, fordi han har offentliggjort det. Befolkningen kunde med god Grund have rejst sig imod Regeringen, hvis den havde hemmeligholdt det hele. De Tider, hvor man hemmeligholdt, er forbi og kan ikke fortsættes, det kan det ærede Medlem Hr. Holstein stole paa, under det nuværende Styre her i Landet.

Saa kommer vi til den Afgørelse, som den højtærede Handelsminister her har truffet. Han har truffet den Afgørelse, som er sanktioneret af den hele Regering, at man ganske slutter sig til den Paatale, som Rigsadvokaten har fremsat ikke alene overfor Departementschef Dalhoff, men ogsaa overfor to, tre andre Embedsmænd.

Jeg maa sige, at jeg kan i eet og alt godkende denne Holdning fra Regeringens Side. Det hedder herom i den udsendte Erklæring:

„Ministeriet har efter Gennemsyn af Sagens Akter og de fra vedkommende Embedsmænd modtagne Erklæringer sluttet sig til den af Rigsadvokaten udtrykte Opfattelse angaaende de paagældende Embedsmænds Forhold og forventer, at de i deres fremtidige Virksomhed udviser den Paapasselighed, som er nødvendig for deres Gerning i Statens Tjeneste“.

Det manglede dog blot, at disse Ord ikke skulde være sagt efter alt, hvad der er sket. Vi vilde dog komme ud i en ganske urimelig Tilstand, hvis det ikke ved Afslutningen af Sagen blev sagt, at man forventer, at slikt ikke skal gentage sig, men at der passes bedre paa. Jeg maa i det hele taget hævde, at denne Afgørelse er saa mild, som den kan være, overfor samtlige, ikke overfor en enkelt, men overfor samtlige.

Jeg skal ikke ved denne Lejlighed og paa dette Tidspunkt, heller ikke paa det Grundlag, den ærede Ordfører har givet — det var jo et saa udpræget politisk-agitatorisk Standpunkt, han stillede sig paa —, komme nærmere ind paa disse enkelte Embedsmænds Skyld eller Ikke-Skyld. Det gælder særlig Kontorchef Krogh og den nuværende Bankinspektør. Jeg vil ikke her komme ind paa deres Forhold, jeg vil kun sige, at man bliver jo ikke opløftet ved at læse disse Erklæringer fra Embedsmændene.

Der er særlig een Ting, jeg vil fremhæve, og det er dette, at ikke een, men flere af

dem — og nogle af dem flere Gange — udtrykkelig fremhæver, at det ikke var deres Pligt at se efter. Det strider mod alt, hvad jeg i min Levetid har lært omkring paa de Arbejdspladser, hvor jeg har været. Enten man er Arbejder, eller man er Kontormand, eller man er Statsfunktionær, eller man paa anden Maade har en Gerning i en Virksomhed, hvis man ser, at noget er, som det ikke skal være, saa er der ikke Spørgsmaal, om man har Pligt til at gøre opmærksom paa det, saa mener jeg, vi alle sammen har den Pligt.

Det gør mig ondt, at disse Embedsmænd har villet skyde sig ind under, at de ikke havde nogen saadan Pligt. Det var jo ikke Mænd i underordnede Stillinger, saaledes som Ordføreren gav det Udseende af, nej, de var kongelige Embedsmænd, Kontorchefer, alle sammen. Det var højtstaaende Embedsmænd, og de kan ikke skyde sig ind under, at de ikke havde nogen Pligt til at passe paa i de Sager, som var givet dem i Forvaltning.

Men det er jo Departementschef Dalhoff, der særlig er blevet angrebet. Der var jo ingen Grænser for alt det Snavs, som Ordføreren for Forespørgerne kastede paa denne Mand. Dog vil jeg sige, at jeg tror, at Departementschef Dalhoff godt kan bære dette med oprejst Pande.

Jeg vil ikke benægte, at Departementschef Dalhoff har begaaet Fejl; jeg slutter mig ganske til Rigsadvokatens Udtalelse i saa Henseende og til Regeringens Opfattelse af dette Forhold. At Departementschef Dalhoff har begaaet Fejl, er ganske aabenlyst, og det vil ingen benægte. Men ved Siden heraf vil jeg gerne sige to Ord om, hvad der kan tjene til Undskyldning for Departementschef Dalhoff, idet det forekommer mig, at Forholdet slet ikke ligger saaledes, som det blev fremstillet af den ærede Ordfører.

Departementschef Dalhoff gjorde Tjeneste i det Statistiske Departement, da den daværende Handelsminister kaldte ham til at være Departementschef i Handelsministeriet. Og hvorfor kaldte man ham til dette Embed i 1924? Det gjorde man sandelig ikke, fordi han skulde over og tælle Smaapenge og se paa Kasseregnskaber og den Slags Ting. Nej, den daværende Regering kaldte paa ham, fordi han var en Mand, der sad inde med stor Sagkundskab paa Pengvæsenets og Valutavæsenets Omraade. Det var i et Øjeblik, da Kronen var brudt fuldstændig sammen, og da den afgaaede Regering havde efterladt Valutaforholdene saaledes, som De alle sammen erindrer det.